

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2524/2017
11.07.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у парници тужиле Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Нишу, против тужених АА из ..., кога заступа Александра Благојевић, адвокат из ... и Предузећа за трговину ББ ..., кога заступа Предраг Обрадовић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости уговора, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3246/17 од 15.06.2017. године, у седници већа од 11.07.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3246/17 од 15.06.2017. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу П 1835/16 од 29.12.2016. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да се утврди да је уговор о купопродаји непокретности закључен дана 17.12.2010. године у ... између тужених АА из ... и Предузећа за трговину ББ ... апсолутно ништав. Тужилца је обавезана да туженом АА на име трошкова поступка исплати 301.500,00 динара, док је у односу на туженог ББ одлучено да свака странка сноси своје трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 3246/17 од 15.06.2017. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Вишег суда у Нишу П 1835/16 од 29.12.2016. године.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилца је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужени АА је доставио одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС" 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужиле неоснована.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, решењем Комисије за национализацију при Народном одбору Среза Ниш од 20.04.1961. године извршена је национализација пословног простора – локала у ... у улици ... ..., изузимањем истог из својине дотадашњих власника и конституисањем друштвене својине на њему. Решењем Скупштине општине Ниш од 18.03.1965. године предметни пословни простор је из друштвене својине пренет на правног претходника туженог АА – Трговинско предузеће ВВ из ... уз накнаду. Решењем Општинског суда у Нишу од 02.09.2004. године дозвољена је укњижба права коришћења на предметној непокретности у корист правног следбеника ТП ВВ из ..., предузећа ГГ из ... . Након тога решењем Општинског суда у Нишу дозвољена је укњижба права коришћења на предметном пословном простору у корист предузећа АА по основу спајања уз припајање правног претходника Трговинског предузећа ГГ из ... у АА из ... . Иза тога је решењем Општинског суда у Нишу од 19.01.2009. године дозвољена укњижба права власништва на предметном локалу по основу спајања уз припајање Трговинског предузећа ГГ у АА у корист туженог предузећа АА. Уговором о купопродаји од 17.12.2010. године, који је закључен између туженог предузећа АА као продавца и туженог предузећа за трговину ББ ... као купца, који је оверен код Основног суда у Нишу под Ов I ... спорни пословни простор предузеће АА је продало предузећу ББ.

Тужила у овој парници сматра да је уговор о купопродаји између тужених, а у односу на спорни пословни простор – локал ништав због тога што предузеће АА није било власник него корисник спорног пословног простора те да га отуда није могло отуђити туженом предузећу ББ. Међутим, нижестепени судови налазе да предузеће АА у време закључења спорног уговора о купопродаји јесте било власник предметног пословног простора те да је отуда и исти могло да пренесе на предузеће ББ као новог власника, због чега предметни уговор није ништав, па је тужбени захтев као неоснован одбијен.

Национализацијом спорног пословног простора 1961. године исти је прешао у друштвену својину по члану 8. став 1. Закона о национализацији најамних зграда и грађевинског земљишта ("Службени лист ФНРЈ" 52/58), а решењем Скупштине општине Ниш од 18.03.1965. године којим је исти пренет предузећу ВВ то предузеће је на њему стекло право трајног коришћења како то и стоји у ставу 5. решења Скупштине општине. Овај пренос је извршен уз накнаду чиме је локал постао и основно средство тог предузећа, а потом и предузећа ГГ које је правни следбеник с тим што је право трајног коришћења и даље право које произилази из друштвене својине. Законом о основама промене власништва друштвеног капитала ("Службени лист СРЈ" 29/96) уређени су основи промене власништва друштвеног капитала у предузећима и другим облицима организовања који располажу друштвеним капиталом и утврђена обавеза процене вредности тог капитала. Полазећи од тог основног закона, Републички закон о својинској трансформацији ("Службени гласник РС" 32/97) је прописао да се својинска трансформација врши у предузећу и другом облику организовања која располажу друштвеним и државним капиталом у складу са Савезним законом који се уређује променом власништва друштвеног капитала под условима, на начин и по поступку који је прописан тим законом. У складу са наведеним прописима предузеће ГГ је извршило својинску трансформацију а што је само други израз за приватизацију како је

то касније и регулисао Закон о приватизацији ("Службени гласник РС" 38/2001) којим је стављен ван снаге Закон о својинској трансформацији. Дакле, из поменутих прописа несумњиво произилази да се ради о промени власништва друштвеног у приватни капитал и да је у конкретном случају у односу на предузеће ГГ тај поступак спроведен у свему у складу са важећим прописима како то изричито и стоји у решењу Министарства за привреду и приватизацију, Дирекције за процену вредности капитала од 17.04.2001. године а како то наводе и нижестепени судови. Закон о привредним друштвима ("Службени гласник РС" 125/04) прописивао је поступак спајања уз припајање привредних друштава, а по том основу у конкретном случају је извршено спајање уз припајање предузећа ГГ уз предузеће АА чиме је престало да постоји предузеће ГГ, а спајање уз припајање јесте статусна промена којом једно друштво престаје да постоји преносећи другом постојећем друштву целу своју имовину и обавезе како то изричито и прописује поменута законска одредба. На описани начин и спорни пословни простор је прешао у својину предузећа АА. Овде се не ради о обичној статусној промени, како то наводи тужила у поступку и у ревизији већ о статусној промени које имају последицу и у погледу постојања друштва које се припаја, а такође и у односу на његову имовину, а како је наведено. Иначе, наведени Закон о привредним друштвима у члану 13. тачка 11. имовину друштва дефинише као право својине и друга права које друштво има на улозима или је стекло пословањем, а основни капитал друштва дефинише као разлику између укупне вредности имовине и укупних обавеза друштава односно укупне вредности удела, односно акција у друштву. Дакле, имовина и капитал друштва су неодвојиве категорије при чему једна представља вредност друге. Самим тим и наводи ревизије да је приватизацијом друштва остала друштвена својина на имовини тог истог друштва нису прихватљиви. Све наведено доводи до закључка да су правилно нашли нижестепени судови да је предузеће АА било власник спорног пословног простора, те да је самим тим и истим могло да располаже пуноважним уговором о купопродаји односно да га пренесе на тужено предузеће ББ ... .

С обзиром да се ни осталим наводима из ревизије не доводи у сумњу правилност нижестепених одлука, то је и одлучено као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа
судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић